

Postmester Josias Daniel Schmidts Levned.

Skildret af ham selv, udgivet af Kammerraad C. Christensen i Hørsholm¹⁾.

Erindringer af forhenværende Postmester i Drammen Josias Daniel Schmidts Levnetsløb tilegnet den kjære Broderdatter Sophie Magdalene i Helsingør til Minde af hendes stedse hengivne Fårbroder.

Jeg Josias Daniel Schmidt, forhen Postmester i Drammen i Norge, blev født den 8 August 1764 i Usserødmølle, Birkerød Sogn paa Hørsholm Amt.

Min Fader var Daniel Hansen Schmidt, forhen Mundkok hos Kong Christian d. 6tes Dronning Sophie Magdalene, af hvem han efter Ansøgning i Naade var afskediget²⁾.

Min Moder var Bolette Christine Schwartzkoff, Enke efter en Bergeskow i ovenmeldte Mølle, da min Fader ægtede hende, og Datter af Isach Schwartzkoff, Provst i Strøe Herred og Sognepræst til Kregome og Vinderød Menigheder ved Frederiksværk i Sjælland. Han var født ved Vardø i Norge Aar 1686, hvilket med mere en Ligplade i Kregome Kirke, hvor han er begravet, udviser³⁾.

¹⁾ Efter Opfordring har Red. tilsat Noter.

²⁾ C. Christensen: Hørsholms Historie S. 305, hvor der fortælles om Usserød Mølle, at den 1725 overdroges til Hans Grimeton for en Indfæstning af 100 Rdl. Efter hans Død giftede Enken (Ane Nielsd. Bager) sig (1736 ²²/₆) med (Student) Josias Henrik Bergeskow († 1762, 63 Aar gl.), der betalte samme Sum i Indfæstning, hvorimod hans Eftermand saavel i det 2. Ægteskab som i Møllen, Dronningens Mundkok, ovennævnte Daniel Hans. Schmidt, slap med det Halve, da han — efter Kildernes Udtryk — 1763 var »saa lykkelig at blive engageret med sal. Møller Bergeskows Enke« (det Indklamrede efter Lengnick's Kirkebogs-Uddrag i Geh. Arkivet).

³⁾ Samme Ligplade blev 1793 ²²/₆ afskrevet i Kregome Kirke af ovennævnte J. D. Schmidt og hans Broder Christian August. Ogsaa denne har ligesom

I Aaret 1774 ved Paasketider blev jeg med min Broder Christian August¹⁾, nu Sognepræst til Lundforlund og Gjerløv ved Slagelse, antagne i Børns Sted af vor Faster Barbara, gift med en velhavende [Mand], Boas Larsen i Roeskilde, dog uden Børn, hvilke Fosterforældre satte os om Sommeren samme Aar i Byens Latin-skole. I Aaret 1784 blev jeg med bemeldte Broder dimitterede til Kjøbenhavns Universitet af Rector Justitsraad Saxtorff, hvorefter jeg først i August Maaned d. A. tog examen artium med bedste Karakter.

Broderen efterladt sig Optegnelser om sit Levned, hvilke ere citerede her i disse Noter som C. A. S. efterat have været Udgiveren heraf tilgængelige ved særdeles Godhed af Hr. Telegraf Direktør Ritzau. Her findes Indskriften saaledes gjengivet (Formaliteter o. dsl. erstattet ved Prikker):

»Det Dødelige gjemmes [her] af . . . Herr Isaac Schwartzkopf, født . . . udi Norge i Vardø . . . 1686, deponerede 1704, siden . . . Collega og Cantor til Frederichsborg Skole . . . i 15 Aar. Derfra kaldet til Sognepræst for Cregome og Vinderød Menigheder, . . . Provst i Strøe Herred . . . Indgick udi Ægteskab første Gang med Jomfr. Maria Høyer, som efterlod sig 3 Sønner og 3 Døtre, hvoraf den ene Søn for Faderen er . . . hensøvet; indgik 2^{den} Gang Ægteskab med Jomfr. Hedevig Kirstine Bruun, som og tilligemed 4 Sønner og [ulæseligt] Døtre . . . beklager saa kjer en Faders Død, som skeete den 10de Martii 1754 udi sin Alders 68 Aar«. — Af det efterfølgende Vers erfares, at »Ifald det havde til hans Menighed nu staaet, Han havde gandske vist et længre Liv her faaet.«

Sønnerne af første Ægteskab vare: Jacob, Justitsraad og Medlem af Regeringsraadet paa St. Croix, og Mathias, Præst i Skovlænge paa Lolland († 1804), og af Døtrene i samme Ægteskab var en den ovenfor omhandlede Bolette Christine, en anden gift med Islandsk Kjøbmand Thomas Balle i Kbhvn. og den tredie, Elisabeth, søgtede Eukemanden, Kobbersmedmester Dreier i Kbhvn. Børnene af Provst Schwartzkopfs andet Ægteskab synes i det Hele at være døde i en ung, om end tildels i voxen Alder, undtagen Datteren Johanne, * Toldinsp. Peder Lund i Nykjøbing p. Falster og Moder til Ole Lund, Præst i det Tøringlenske i Agerskov, til Isaac Lund, Kontorchef og Justitsraad, men død som en yngre Mand, og til Sophie Vilhelmine († 1846) * Pastor Kisby i Aunslev i Fyn. Bolette Christine Schwartzkoph havde af sit Ægteskab med Bergeskov 2 Sønner: Isaac og Laurits *Nicolai*, den første f. 1755, Hørkræmmer og Brygger i Kbhvn. (2 G. gift og i første Ægteskab Fader til 2 Døtre: Ane Christine, * Pastor P. C. Thørcbe i Toksværd, og Bolette Elisabeth, * Pastor P. I. Katterup i Tømmerup), den sidste f. 1762, tilsidst Toldbetjent i Roskilde, * Elise Gordon (3 Døtre). C. A. S.

¹⁾ Efter dennes ovenfor i Note 3 omtalte Optegnelser antages Slægten at nedstamme fra en sonderjydsk Præstegaard, men i Virkeligheden kan den ikke følges længere tilbage end til den ovennævnte Mundkoks Fader Hans Daniel Schmidt i Fredericia, der angives at være født der i Byen o. 1732, at have været Student og siden Næringsdrivende, † 1792. Han og hans Hustru Karen havde af Børn foruden Mundkokken 2 Døtre: Ane *Marie*, † ugift, og Barbara, gift med ovennævnte Boas Larsen.

I Aaret 1785 om Sommeren fik jeg examen philosophicum med bedste Karakter og Udmærkelse.

I Aaret 1786 erholdt jeg Plads som Alumnus paa Kommunitetet og Regentsen. I Aaret 1787 om Sommeren tog jeg efter 3 Maaneders Forberedelse examen theologicum med sletteste Karakter, efter mine Fosterforældres Anmodning og Ønske, dog imod min Villie og Tilbøielighed paa en Tid, da jeg hellere ville have studeret jura eller betræde den militaire Bane af Aarsag, fordi jeg under Opholdet i Kjøbenhavn for at læse til examen theologicum fik fra min yngste Broder Boas Larsen¹⁾, der var anbragt ved Handelen i Huset hos fornævnte mine Fosterforældre, den heist uventede og ligesaa ubehagelige Efterretning, at en Jomfru i Roeskilde, som omtrent var af samme Alder som jeg, og som jeg fra mit 18de Aar saa inderligen og uskyldigen havde elsket og af hvem jeg igjen var elsket, skulle imod sin Villie efter Forældrenes Overtalelse, jeg tør ei sige Tvang, ægte en Kjøbmand, der var Enke mand og havde Børn, hvorimod hverken hun eller jeg af en utidig Undseelse ei vovede at protestere, fordi den Datids strænge Opdragelse og slaviske Frygt ei tillod hende ligesaalet som mig at gjøre vore Forældre paa begge Sider opmærksomme paa det Forhold, hvori vi paa 4de Aar havde staaet til hinanden. Altsaa blev hun givt, men hvor lykkelig hun blev eller ikke; derom har jeg aldrig søgt at forskaffe mig Kundskab, men det veed jeg, desværre! at min Sindsstemning efter denne Tildragelse blev og har forblevet i større og mindre Grad hypokondrisk. Imidlertid tog jeg, som formeldt er, i denne ulykkelige Sindsforfatning examen theologicum i det Forsæt aldrig at blive Præst, men forlade mit Fædreland, saasnart Leilighed dertil gaves, for om muligt ved Fraværelsen at bringe det Passerede i Forglemmelse og igjenvinde den tabte Sindsrolighed, hvilket hidtil ei aldeles er lykkedes.

¹⁾ Daniel Hansen Schmidt og Hustru havde følgende Børn: 1. Hans Henrik, f. 1763, † som Barn, 2. Josias Daniel (se ovenfor). 3. Christian August, f. 1765, Præst i Lundforlund ved Slagelse til 1842, † 1850 (* 1801 m. Marie Louise Ravnkilde, f. Gordon), den nys ovenfor omtalte Broder, 4. Philippus Jacobus, f. 1767, † 1768, 5. Boas Larsen, f. 1770, Brygger og Brændvinsbrønder i Helsingør (* 1798 ²⁶/₂ Kirstine Adolph og Fader til Josias Daniel Hansen Schmidt, Silke- og Klædekræmmer i Kbhvn., Eier af Vibygaard m. m., og til 3 Døtre: Barbara, * Kjøbm. Sølling i Frederiksborg, Bolette, * Brygger Nielsen i Helsingør, og Sophie Magdalene, for hvem de ovenstaaende Erindringer ere optegnede), 6. Marie, f. 1781, * Hofbager Wolters i Hørsholm, og 7. Rebecca Henrikke, f. 1773 (+ 1777). — C. A. S.

I Aaret 1787 om Vinteren ankom fra Frederikshald i Norge til Kjøbenhavn Justitsraad de Kløcker¹⁾ med Frue og 2de Børn i Besøg hos Svigerfaderen, Konferentsraad Koefoed Anker og under Opholdet henvendte sig til min Velynder Professor And. Chr. Hvid, Provst paa Regentsen, med Anmodning at anbefale ham en Student som Lærer for hans Børn, hvortil jeg af bemeldte Professor blev proponeret, og efterat det fornødne imellem Kløcker og mig var aftalt lovede jeg at komme op til ham om Sommeren derpaa.

I Aaret 1788 den 9 August prædikede jeg efter mine Fosterforældres Anmodning for Dimis i Kjøbenhavns Frue Kirke under Dr theol. Prof. Hornemann og erholdt af ham for denne Prædiken næstbedste Karakter. Paa samme Dag, efterat Dimis Prædikenen henimod Middag af mig var holdt, modtog en ugift Faster Maria, der med Befordring var sendt af mine Fosterforældre, mig udenfor Kirkedøren med Befaling at følge uopholdeligen med hende til Roeskilde. Over dette uventede Tilfælde blev jeg ei lidet forskrækket, men vant til at adlyde var herved Intet at indvende; imidlertid bad jeg om Reisens Opsættelse til Morgen, hvilket hun ei vovede at indvilge, men vel 3 a 4 Timers Ophold, da en Skipper fra Frederikshald laae seilfærdig i Frederikssund og som havde Ordre til at medtage mig. Altsaa efter at have taget ihast Afskeed med mine Venner paa Regentsen og med min Familie, hos hvem jeg med Faster spiste Middag og drak Kaffe, stod Vognen for Døren, og øieblikkeligen forlod jeg det kjære Kjøbenhavn med min Bevogterinde i en saare veemodig Stemning, og da vi om Aftenen Kl. 8 kom til Roeskilde, blev jeg efter 1 Times Ophold med 2 Personer af Familien kjørt om Natten til Frederikssund, hvor jeg ved Ankomsten Kl. 4 om Morgenen øieblikkeligen gik ombord paa det ovenmeldte norske Skib, hvis Fører strax lettede Anker og stak i Søen, saaat mine 2de Ledsagere fra Broen af kunne see min Afreise og indberette mine Fosterforældre samme.

Frisk paa Legemet men syg paa Sjælen ankom jeg til Frederikshald efter 5 à 6 Dages Seilads, og tiltraadte efter et Par Dages Forløb min Lærerpост, da jeg foruden Kløckers 2de ældste Børn, en Søn og en Datter, fik tillige til Underviisning en eneste Søn af en Kammerraad og Toldkontrollør Rist ved Navn Johan Laurentzius, der siden efter flere Aars Forløb conditionerte i Helsingør hos Viinhandlerne v. Mehren og Liebmann.

¹⁾ Hans Holst de Kløcker, f. 1754 ²/₆, † 1820 ³⁰/₁₁, * 1781 ²⁴/₈ Juristen Kofod Anchers Datter, Anne Sophie Amalie Ancher (Benzons Stamtavler i Geh. Ark.).

Nogle Uger efter min Ankomst til Frederikshald fik den norske Armees Ordre til at marschere ind i Sverrig som Russiske Hjelpe-tropper efter Convention imellem Danmark og Rusland, da dette Rige havde Krig med Sverrig i Finland. I denne Anledning kom Kronprinds Frederik, nu Konge i Danmark, tilligemed hans Sviger-fader Prinds Carl af Hessen, der commandeerde Armeen som Generalfeltmarskal, til Frederikshald og medbragte som Garde et Detaschement af danske Husarer, der blev commanderet af en Ritmester Brochs eller Brochis¹⁾, der, saavidt jeg erindrer, var Student og havde studeret ved Universitetet i Kiel og derfra betraadt den militaire Bane. Synet af disse Husarer opvakte mit fordums Lyst til det militaire Fag, hvorover jeg uden at consulere nogen forinden begav mig en Dag over Broen til Nordsiden af Frederikshald, hvor Kronprindsen logerede i en Kjøbmand, Kancelliraad Wiels Hus eller Gaard, i det Forsæt at ansøge Ham om at blive ansat som Volunteur ved ovennævnte Husar Detaschement. Paa Broen møder Ritmester Brochs mig, og da jeg kjendte ham fra Roeskilde, hvor han som Lieutenant havde staaet ved den der indquarterede Husar-esquadron, spørger han mig efter fornyet Bekjendtskab, hvad jeg foretog mig her, hvilket jeg ei alene forklarede ham, men og yttrede for ham mit øieblikkelige Forsæt, hvilket han ved venskabelige og grundige Forestillinger fraraadede mig og bad mig om at gaae hjem, hvori jeg foiede ham. Men Middagen, forinden jeg gik tilbords, erfarede jeg af min Principal, at Ritmesteren havde været hos ham og fortalt min Plan eller Beslutning, hvilken han med Taarerne i Øiet paa det indstændigste bad mig at frafalde, idet han yttrede det Ønske at beholde mig længst muligt som Lærer for hans Børn, fordi han var tilfreds med mig, og forsikkrede mig tilige til, at naar jeg engang forlod ham og hans Hus, ville han bidrage alt muligt til mit Vel i Fremtiden. Ifølge heraf maatte mit desperate Forsæt, som mit ulykkelige Humør havde indgivet mig, strande, hvorover jeg forblev i min daværende Stilling, og maatte siden efter erkjende, at min Principal redeligen opfyldte det mig forhen givne Løfte.

Da Kløcker var Byfoged, Politimester, Magasinforvalter og Postmester, saa foraarsagede den norske Armees Indmarch og Op-hold i Sverrig især paa Grændsestedet Frederikshald og dens Fæstning Frederikssteen, at han behøvede flere paalidelige Personer for-

¹⁾ I Militair Etaten skrives Navnet Brockes.

uden den ene Fuldmægtig, som hidtil var tilstrækkelig, for at assistere ham ved forskellige Forretninger, hvilke hans Embedsstillinger paalagde, hvorover jeg af ham blev anmodet om Assistance ved Magasin- og Postembedet, som jeg paatog mig afvexlende med min Lærerpost næsten i al den Tid, som jeg derefter tilbragte i hans Tjeneste, skjøndt Armeen kom tilbage til Norge seent om Efteraaret mod Vinteren, altsaa efter nogle faa Maaneders Ophold i Sverrig. At jeg haver udført ovennævnte 2de Embedsforretninger med mit Lærerembede til min Principals særdeles Tilfredshed, udvise vedlagte 2de verificerede Gjenparter af hæderlige Attester¹⁾, hvoraf jeg erholdt den ene ved Afreisen og den anden nogle Aar senere paa Anmodning, da jeg søgte Embede i Postfaget.

I Aaret 1792 imod Michaelis Dag forlod jeg Justitsraad Kløckers Hus paa Frederikshald og gik med Skibsleilighed herfra til Kjøbenhavn, men efterat have udholdt 8 Dages Storm i Kattegat og været strax ved svensk Kullen, maatte vende tilbage til Hvaløerne 3 Miil fra Frederikshald formedelst en rasende Modvind, hvorfor jeg med en Lodsbaad efter 10 à 11 Dages Forløb kom tilbage til Kløckers Hus igjen, og havde nær paa den Tour kulseilet i en heftig Storm. Efter et Ophold af et Par Dage ankom den norske Postexpressfører Schmidt til Frederikshald paa sin Retour til Kjøbenhavn, og da han var min gode Ven, aabenharede jeg ham ei alene mit Uheld tilsøes, men og min Pengekasses magre Tilstand, da denne indeholdt 5 à 6 Rdl. Næppe hører han min uheldige Stilling, før han strax tilbyder mig ei alene fri Befordring til Hirschholm, men og Kost med Logi igjennem Sverrig, hvilket jeg med Taknemmelighed modtog²⁾.

Efter et Par Dages Ophold hos min Moder paa Amsterdam ved Hirschholm³⁾ reiste jeg til Kjøbenhavn, hvor jeg befandt mig i en næsten hjælpeløs og tvivlraadig Tilstand, da mine Fosterforældre og min Faster vare døde under mit Ophold i Norge, og [jeg] besad formegen Æresfølelse til at være min Familie i Kjøbhvn. til Byrde og [var] altfor pengeløs til at kunne underholde mig selv.

¹⁾ Findes ikke.

²⁾ En Rejsefælle ved denne Lejlighed var den senere Statsraad Paul Chr. Holst, se dennes Efterladte Optegnelser S. 11. (For Henvisningen takkes Cand. Bricka).

³⁾ Den med Usserød Mølle forenede Kro, flyttedes 1774 hen til den da omlagte Landevej, og den nye Bygning fik efterhaanden Navnet Amsterdam, tidligere Christinedal (Christensen: Hørsholm 306).

Imidlertid, efterat have overtænkt alt dette, erindrede jeg en Ungdomsven og Skolekammerat¹⁾ Jens Jessen Steenersen, Copist i det danske Kancelli, til hvem jeg henvendte [mig], og neppe havde jeg for ham blottet min sande Forfatning, førend han broderligen tilbød mig baade Logis og det nødtørftige til Livets Ophold, saavidt hans indskrænkede Indkomster tillode det. Skjøndt han enkelte Dage i Ugen spiste til Middag hos Familier i Byen, forglemte han dog aldrig under sin Fraværelse at forsyne mig med Brød og Smør samt lidt Brændeviin; foruden dette stod stedse paa hans Værelse en Theekjedel med koldt Vand, hvormed vi begge slukkede vor Tørst. Paa de Dage i Ugen, han spiste hjemme, lod han fra et Spisekvarter hente, eftersom hans Pengekasse tillod det, 1 à 2 Portioner solid Føde, som oftest Oxesteg, hvilken han broderligen delte med mig.

Hos denne min ædle, sande og uforglemmelige Ven forblev jeg i 3 Uger, da jeg imidlertid med en skriftlig Anbefaling fra Justitsraad Kløcker opvartede ofte en vis Deputeret i et af de kongl. Kollegier i Haab om af ham at faa en Ansættelse i et af Kontorerne, som han paa Grund af Ungdomsvenskab med Kløcker lovede at bevirke, forsaavidt det stod til ham.

Omsider, efterat mine Støvlesaaler vare opslidte, og det givne Løfte ei hidtil opfyldt, forestillede jeg ham min nærværende Forfatning, hvorpaa han svarede, at den Emploi, han havde tiltænkt mig, nu af Collegiet var bortgivet til en anden, altsaa maatte jeg oppebie en for ham beleiligere Tid, hvilket var mig fattige Djævel umuligt. Da altsaa Haabet om en øieblikkelig Befordring var forsvundet, og jeg nødigen vilde misbruge min Ven Steenersens Godhed, fattede jeg i min Fortvivlelse den Beslutning, som forhen meldt paa Frederikshald blev forebygget, at ansøge Kronprinds Frederik om at blive ansat som Frikorporal ved Garden til Hest. Men, saasnaart min Ven Steenersen af mig erfarede dette mit Forsæt, bad han mig indstændigen om at opsætte dette i 3 Dage, og raadede mig imidlertid til at tage ud til min Moder paa Landet. Dog havde han uden mit Vidende strax tilskrevet min yngste Broder, Boas Larsen, der konditionerte paa Hørholm hos en Kjøbmand Sandberg, om at han ufortøvet maatte komme til Kjøbenhavn, da han havde Noget af Vigtighed at sige ham, hvorpaa min Broder Dagen efter indfandt sig hos Steenersen i et Øieblik,

¹⁾ Dimit. 1783 (Bloch: Roskilde Domscoles Hist. IV 41), Giessing Jubell. III 256 Tavle 4.

da jeg var ude, hvorved denne gjorde ham bekendt med min i Fortvivlelse tagne Beslutning, hvilken min Broder med Taarer fraaadte mig, og derimod bad mig indstændigen om at reise med ham til vor Moder, hos hvem jeg indtil videre burde forblive, da han ville understøtte mig, saavidt hans Evne tillod det, fordi han havde arvet 2000 Rdl. efter vor Fosterfader, efter hvem han var opkaldt. Dette meer end broderlige Forslag, skjøndt jeg ei kom til at benytte det, rørte mig i den Grad, at jeg øieblikkelig gav ham den bestemte Forsikkring om at frafalde mit Forsæt, og efter 1 à 2 Dages Forløb at komme ud til ham, hvilket og skeete, da Steenersen fulgte ud med til min Moder, der, efterat hun som Enke havde solgt sin eiende Gjæstgivergaard Amsterdam, egentlig Christinedal kaldet, ved Hørsholm til en Moller Mogens Sørensen fra Helsingør nogle Dage forinden min Ankomst fra Norge, skulle bo hos denne i et stort Værelse med de fornødne Kommoditeter, saalænge hun fandt for godt. Saasnart jeg havde hilst paa min Moder ved Ankomsten og hun erfarede min Stilling, blev jeg kjærligen modtaget af hende, hvilket baade min Broder og Steenersen forud havde sagt mig. Da formeldte Mogens Sørensen, min Moders Vært, var sygelig, bad han, efterat vi havde gjort hinandens Bekjendtskab, mig om, at jeg under hans Sygdom ville forblive hos ham, da baade Logis og Kost for intet skulle blive mig meddeelt med Glæde; det første lovede jeg ham, men det sidste frabad jeg mig, fordi min Moder, der var i gode Omstændigheder og sad i uskiftet Bo, gjerne ville opfylde de moderlige Pligter imod mig.

I de første Dage efter min Ankomst til min Moder var Mogens Sørensen ei endnu sengeliggende, men da hans Sygdom derefter hver Dag tiltog og blev heftigere, maatte han søge Sengen og døde efter 3 Ugers Forløb, efterat han Dagen før sin Død, da jeg med hans Kone og 2 smaae Børn samt en ugift Søster af ham stode ved hans Sygeleie, med en svag Stemme havde sagt, idet det mindste Barn paa Moderens Arme tilfældigviis rakte Haanden imod mig: at han skal blive din Fader efter min Død, hvorpaa han anbefalede mig sin Familie til Omsorg. Hvad mere han i den Anledning, efter at jeg havde forladt ham med den høitidelige Forsikkring at opfylde hans Begjering, sagde til sin Kone, veed jeg ikkun saameget, at han ønskede, hvis hun igjen giftede sig, hvortil han raadede hende, skulde hun tage mig til Mand.

Efter Sørensens Død arrangerede jeg samvittighedsfuld efter bedste Skjønnende alt muligt til Enkens og Børnenes fremtidige Held.

Efter et Fjerdingaars Forløb skulle jeg i Roeskilde paa egne og Sødskendes Vegne modtage en [os] efter vore Fosterforældre tilfalden Arv¹⁾, og forinden jeg reiste, spurgte jeg afdøde Mogens Sørensens Enke, Bodil Jensdatter, dog efter hendes Slægtingers Anmodning: om hun agtede at gifte sig, og om hun i den Anledning havde nogen Godhed for mig, hvorpaa hun efter adskillige Indvendinger og Spørgsmaale, som jeg hævdede og besvarede til hendes Tilfredshed, gav sit bestemte Samtykke til at indgaa i ægteskabelig Forbindelse med mig.

I Aaret 1793 den 19 April, efterat et Samfrændeskifte var foregaaet imellem Enken Madame Sørensen og hendes 2^d smaae Børn, en Pige paa 2 Aar og en Dreng²⁾ paa omtrent 1 Aar gammel, havde jeg Bryllup med hende paa Amsterdam og stod nu uden Tanke om at være theol. Candidat som Mand, Fader og Selveier og Gjæstgiver, hvorover jeg ei kan undlade at anmærke: »at vor Herres Veie ere urandsagelige«, og »naar du leder, skal du finde«; thi da jeg forlod min Principal Kløcker paa Frederikshald, sagde hans Frue, der stedse moderligen havde behandlet mig, disse sidste Ord til mig: kjære Schmidt! nu forlader De mig, som gjør mig ondt, men da De er et sjeldent, ungt og godt Menneske og besidder Moralitet og Kundskaber, dog altfor hypokondrisk i Deres Alder, derfor raader jeg Dem til ved Deres Hjemkomst til Fædrelandet at opsoge Dem en brav Enke, der forstaaer at omgaaes Dem, saa ville de vist Begge komme til at leve lykkelige; - og min yngste Broder Boas Larsen, der, som formeldt er, kom i min desparate Stilling til mig i Kjøbenhavn, anførte iblandt flere Grunde, hvorfor jeg skulde tage til min Moder, ogsaa denne, at hendes Vært var sygelig og plagedes af en stærk Blodstyrting dagligen, saaat, hvis han døde, kunne jeg muligen faae hans høist agtværdige Enke til Kone,

¹⁾ Ved Testament af 1782 ²⁷/₂, efterlod Boas Larsen i Roskilde sig et Familie Legat, der omhandles i Schachs Fundatssamling III 391—93. Selv var han Søn af en Gaardmand i Tessebølle ved Kjøge og havde 2 Brødre, der førte Efternavnet Eilsberg, hvoraf den ene døde ugift som Hørkræmmer i Kbhvn. Af hans 2 Søstre var den ene gift med en Møller ved Roskilde, Hans Møller, og en af disses Døtre, Ellen, findes anført i Hundrup: 4 Roskilde Familier S. 17, da hun nemlig blev gift med A. Brønne. En anden Datter Bolette Kirstine M. blev i Ægteskab med Enkem., Bager Jørgen(?) Nielsen i Roskilde, Moder til Kjøbm. Joh. Otto Vallentins Hustru i Skjelskør og derved Bedstemoder bl. A. til Provst Jacob V. i Spentrup (Erslews Suppl. III 531). — C. A. S.

²⁾ Magdalene, * Jens Jørgen Emborg, († 1843 som Præst i Dybe), og Andreas [Schmidt] (levede 1870 i Dybe Sogn, ugift og i Armod). C. A. S.

hvorved alle mine Gjenvordigheder ville ophøre, da hun var en simpel og blid Kone samt i en god Forfatning; altsaa gik baade Fru Kløckers og min Broders Ønske i Opfyldelse¹⁾.

Forinden den ægteskabelige Forening var indgaaet imellem min Kjæreste og mig, paalagde hun mig den Forpligtelse, at, da jeg havde opofret mig fra Ungdommen af til Statens Tjeneste ved at studere, skulle jeg ansøge Kongen om et Embede, hvis Valg hun ganske overlod til mig selv, idet hun tillige gjorde mig opmærksom paa, at ingen af os var skikket til at befatte os med det fortrædelige og urolige Landbrug og Gjæstgiveri, hvilket jeg selv tilstod. Altsaa begyndte jeg efter et Aars Forløb, da Justitsraad Kløcker med Frue og Datter kom ned fra Norge til Kjøbenhavn, og under deres Ophold her besøgte mig, og ved hans mundtlige anbefalinger og den forhen meldte af ham paa Forlangende meddeelte hæderlige Attest om Embeds-Duelighed at ansøge Generalpostdirectionen om ved Vacance at erholde et Embede i Postfaget, som efter 4re Aars Forløb lykkedes mig, hvilket forhenværende norske Postmester i Kjøbenhavn, nu Postdirektør, Etatsraad Fischer, en Ven af Kløcker, især bevirkede.

I Aaret 1798 den 2. Novbr. blev jeg efter Ansøgning og Generalpostdirectionens Indstilling af Hs. Maj. Kongen allernaadigst beskikket til norsk Postexpressfører imellem Kjøbenhavn og Bergstaden Kongsberg i Norge.

I Aaret 1800 maatte jeg efter Generalpostdirectionens Anmodning foretage en Reise fra Helsingborg til Svinesund for ei alene at undersøge den norske Brevpostes Befordring, men og lægge en Plan til sammes hurtigere og mere bestemte Gang samt opgive, hvad samme ville koste aarligen, hvorfor jeg efter Hjemkomsten forelagde Generalpostdirectionen saavel min Plan som Overslaget hvormed Høistsamme var tilfreds.

¹⁾ I en »Anmærkning« ved Slutningen af denne Optegnelse er der helliget hendes Død og Minde følgende Ord: »I Aaret 1823 den 29. April døde min ærværdige, høitagede og uforglemmelige Kone i Dybbe Præstegaard ved Lemvig i Jylland hos hendes Svigersøn, Præst Emborg. Ak! hvor lykkelig havde jeg været, om denne min Kone havde været yngre end jeg, istedetfor hun næsten kunne være Moder til mig; thi i de Aar, hvori jeg var samlet med hende, udviste hun i sin hele Adfærd imod mig Klogskab, Ømhed, Blidhed og Overbærelse, hvilke Dyder væsentlig bidrog til, at vi, uagtet Uligheden i Alderen, tilbragte et lykkelig ægteskabelig Liv, da jeg tillige om hende med Sandhed kan sige: at jeg aldrig har seet hende opfarende imod noget Menneske, men stedse med Høifighed og Godhed forekom Enhver. Fred hvile over hendes Aske og evigen velsignet være hendes Minde.«

I Aaret 1801 anmodede Generalpostdirectionen mig om at overtage formeldte Posters Befordring for den af mig bestemte Betaling, hvilket jeg ei kunde undslaa mig for, ihvorvel jeg meget godt indsaae, at dette ville medføre baade Bryderier og Besværligheder, som og indtraf; thi neppe var jeg ofte hjemkommen fra Reisen som norsk Postexpressesfører, før jeg som Postinspektør atter maatte begive mig fra Helsingborg til Svinesund og tilbage, fordi Tiden med den norske Postexpresses ei tillod mig at rette enkelte Feil og Uordner af Contrahenterne ved Brevpostens Befordring. Imidlertid ved ofte at opofre mine 3 Ugers Hvile og ved utrættelig Virksomhed og Nidkjærhed bevirkede jeg, at Posterne ankom til Grændsestederne Frederikshald og Helsingør paa Tour saavel som Retour 24 Timer tidligere end forhen.

Senere hen i Tiden maatte jeg efter Generalpostdirectionens Anmodning lægge en Plan til 2de ugentlige Posters Gang igjennem Sverrig til og fra Norge, hvilket Hverv min Kollega Dall og særskilt modtog fra Postdirectionen, altsaa efterat hver af os efter Tilbagekomsten havde afgivet Plan og Overslag, maatte [vi] i Compagni overtage Inspectionen m. m.

I Aaret 1801 sidst i Marts Maaned, efterat jeg var hjemkommen fra Norge paa en høist ubehagelig Aarets Tid, blev jeg paa Generalpostdirectionens Anbefaling opkaldt til Finantsminister Grev Schimmelmans og af ham anmodet om at reise ufortøvet til Norge med betydelige Summer af Bancosedler, indpakkede efter min Begjæring i flere Postsække, dog indeholdt den mig medgivne Instrux, at disse med Vægter forsynede skulle kastes overbord, hvis engelske Krydsere nærmede sig.

Ved min Ankomst til Helsingør efter Midnat afgav jeg et mig overleveret Brev fra Grev Schimmelman til Geheimeraad Numsen¹⁾, som, efterat have gjennemlæst dette, ved sin Tjener lod mig indkalde til sig, skjøndt han laae i Sengen, og befalede, at Postsækkene skulle indlægges ligefor Sengen, hvorpaa jeg gik ned paa Broen og fik ved Færgesfolkens Hjælp strax en Baad, hvori efter et Par Timers Ophold, Postsækkene bleve nedbragte, og de raske og paa-lidelige Færgesfolk bragte mig i Nattens Mørke lykkeligen over Øresund til Helsingborg Kl. imellem 4 og 5 om Morgenen, uagtet den engelske Flaade, som den 1. April derefter bombarderede de danske Defensionsskibe ved Kjøbenhavn, laae ved svenske Kullen.

1) Chr. Fred. Numsen, Directeur for Øresunds Tolden.

I Aaret 1807 i August Maaned maatte jeg under Sjællands lumskelige Overfald og Kjøbenhavns Bombardement af de Engelske opholde mig henved 9 Uger fordetmeste i Christiania, efterat jeg herfra 2de Gange med Expresposten havde begivet mig paa Reisen til Sverrig i den Tanke at komme til Kjøbenhavn, men maatte, desværre, vende om første Gang i Engelholm i Skaane¹⁾ og 2. Gang i Varberg i Halland tilbage til Norge igjen, indtil jeg endeligen sidst i September, efter Ansøgning, erholdt af den interimistiske Regjering i Norges Hovedstad Christiania Tilladelse til som privat Mand at reise til min brandlidte Familie i Kjøbenhavn.

I Aaret 1807 i November eller December Maaned maatte jeg efter Generalpostdirectionens Ordre begive mig til Helsingborg for derfra til Svinesund, Grændsen imellem Sverrig og Norge, at opsigte vedkommende Contrahentere de norske Brevposters Befordring og efter Overenskomst med disse betale Lønningen til Aarets Udgang, uagtet de norske Brevposter, efterat de Engelske med deres Flaade vare ankomne i Nærheden af Øresund, ei vare afgaaede igjennem Sverrig men med Baade fra Fladstrand i Jylland til Frederiksværn i Norge. At jeg samvittighedsfuldt udførte Generalpostdirectionens mig givne Hverv paa denne Reise til sand Besparelse for Postkassen, er jeg mig selv bevidst. — Aarsagen til Opsigelsen af de norske Brevposters Befordring igjennem Sverrig var denne: at et Fredsbrud imellem Danmark og Sverrig forventedes, hvilket og skeete strax derefter.

I Aaret 1808 først i Januar Maaned blev jeg opkaldt til Generalpostdirectoren Conferentsraad Helfried, som under Tausheds Løfte underrettede mig om, at jeg efter Hs. Kongl. Høihed Kronprindsens Ordre paa den norske General Haxthausens Anbefaling skulle være beredt paa at følge med den forenede danske og franske Armee, som i denne Vinter, hvis Isen var lagt og stærk nok til at passere Belterne og Øresund, skulle have gjort Land-

¹⁾ Denne Rejse findes udførligere omtalt i N. Hancke: Provst Fr. Schmidts Dagbøger S. 1—12 (Noten skyldes Cand. Bricka). — Om sine Ejendele i Kjøbenhavn fortæller J. D. Schmidt selv blandt nogle »Hændelser og Uheld«, som her ere udeladte: »I Aaret 1807 i min Bopæl hos Urtekræmmer Bang paa Kulturvet i Kjøbenhavn opbrændte næsten min hele Indbo m. m. ved det engelske Bombardement, da jeg paa Reiser, som forhen er meldt, var flere Uger fraværende i Norge og Sverrig, og skjøndt alt af Møbler m. m., hvoraf mit Indbo bestod, var assureret i Møbel Assurancekassen for 2000 Rdl., erholdtes dog ingen Godtgjørelse for det tabte eller opbrændte.«

gang paa de skaanske Kyster; — men da Vinteren blev mild og de engelske Krigsskibe tidligen blokerede saavel Øresund som Belterne, saa at kun 3 à 4000 Mand spanske Tropper af den franske Armee kom fra Fyen over til Sjælland, saa gik den bestemte Expedition overstyr.

I Aaret 1808 først i April Maaned, efterat jeg i afvigte Aars Slutning var sat paa Vartpenge aarligen indtil videre med 350 Rd. under den Forpligtelse at tage Bopæl i Kjøbenhavn og til alle Tider være parat til at paatage mig kongelige Tjenesteforretninger, hvorsomhelst disse bleve paalagte mig at udføre, desaaarsag maatte jeg efter Generalpostdirectionens Ordre reise over Falster, Lolland, Langeland og Fyen til Jylland med en betydelig Pengetransport samt endeel Kostbarheder til afdøde Kong Christian den Syvendes Liigs Bisættelse i Rendsborg, hvor han døde. Men forinden jeg afreiste, blev mig meddeelt en Instrux, hvorefter jeg var befaleet at kaste de mig anbetroede Penge og Kostbarheder overbord, hvis jeg i Belterne traf paa engelske Krydsere, hvilke jeg og i en ikke ubetydelig Afstand blev vaer, men Neptunus (Gud for Havet) og Æolus (Gud for Vinden) tog mig saaledes under deres Beskyttelse, at jeg med en meget gunstig Vind undgik mine Fjender og Efterstræbere, og omsider velbeholden ankom til Postcontoiret i Kolding, hvor jeg traf en Postfører med en Pakkepost fra Kjøbenhavn til Hamborg, som ved at forevise min Instrux blev af Postmesteren beordret til at medtage min Transport af Penge og Sager til Rendsborg, hvorover jeg blev glad. Men denne Glæde var af kort Varighed, som af det følgende vil erfares.

Efter et Par Dages Hvile i Kolding, begav jeg mig herfra som Passageer dog uden Betaling med en fra Hamborg til Kjøbenhavn bestemt Pakkepost i Tanke at gjensee min Familie og komme i Rolighed, men Skjæbnen havde besluttet, at dette ei endnu skulde blive mig til Deel; thi ved min Ankomst til Tranekjær paa Langeland blev jeg med øvrige Reisende med Pakkeposten opholdt i 4 Dage, da de engelske Skibe krydsede i Beltet imellem Langeland og Lolland og afskar al Passage herimellem, dog blev 2 Gange Forsøg i Nattens Mørke foretaget for at komme over til Lolland, men forgjæves var al Anstrængelse. Under formeldte Dages Ophold paa Tranekjær modtog jeg et af Generalpostdirectionen til Kolding afsendt Brev, hvilket var mig en Jobs Post, fordi jeg øieblikkeligen ved Modtagelsen af dette Brev skulde begive mig til Fladstrand

for at overtage Inspectionen over Breve og Pakker, som ankom og afgik med Postbaaden fra og til Frederiksværn i Norge.

I min store Forlegenhed, da jeg havde faa Klæder og lidet Linned samt næsten var aldeles blottet for Penge, hvilke til Reisens Bestridelse Postamtet ei havde anviist, besluttede jeg at henvende mig til Hs. Excellence General Ahlefeldt, for Tiden Gouvernør paa Langeland, for hvem jeg foreviste det modtagne Brev og skildrede ham tillige min nærværende uformuende Tilstand, hvorpaa han, [efter] med megen Høflighed [at] have modtaget mig og med naadigst Opmærksomhed hørt paa mit Andragende, forsynede mig ei alene med Penge, men og med et Pas, hvilket overalt paa Reisen blev respecteret, saaat jeg baade paa Landet og i Kjøbstæderne ved at forevise dette strax erholdt fri Befordring til Fladstrand.

Efterat jeg i Fladstrand havde opholdt mig i 3 Maaneder, og de norske Postbaade formedelst de engelske Krydsere ei til alle Tider kunne anløbe enten Fladstrand selv eller Kysterne i Nærheden af dette Sted, modtog jeg atter fra Generalpostdirectionen en skriftlig Ordre, hvorefter jeg maatte bereise Søekysterne til Ribe igjennem Hjørring til Skagen. Og herfra langs med Vesterhavet ankom jeg til Thisted, hvorfra til Lemvig, Holstebro, Ringkjøbing og Varde over Fanø til Ribe for overalt at instruere saavel Postcontorerne i Kjøbstæderne som Strandboerne om alt muligt, der kunne betrygge Postbaadenes Landing og de med disse ankomne og afgaaede Breves og Pakkers hurtigste Befordring til de Landingsstedet nærmest liggende Postcontorer, hvorefter jeg personligen henvendte mig til vedkommende Amtmænd og Stiftamtmand og overleverede disse skriftligen Alt, hvad jeg ansaae hensigtsmæssig paa ethvert Sted til ovenmeldte Øiemeds Opnaaelse, som bemeldte Herrer maatte bevirke ved fornødne Anstalter, paa de af mig opgivne Steder.

Fra Ribe reiste jeg efter Ordre tilbage til Thisted, hvor jeg forblev omtrent 3 Maaneder, i hvilken Tid Forretninger ofte bragte mig til Aalborg og engang til Viborg, just i de samme Dage, da et spansk Cavalleri-Detachment, som der var indquarteret, rømte til Nyborg, hvorfra de indskibede sig for at komme tilbage til deres Fædreneland.

Efter ovennævnte Maaneders Ophold i Thisted maatte jeg efter Ordre atter begive mig tilbage til Fladstrand, hvor jeg, efterat være bleven uenig med Postmesteren, indlogerede mig hos en Gartner paa Herregaarden Bangsbo, en lille $\frac{1}{2}$ Mil fra Fladstrand,

og kom som oftest hver Dags Morgen til Postcontoret for at erfare, om noget for mig der var at bestille.

Imod Efteraaret ansøgte jeg Generalpostdirectionen om Tilladelse til at reise tilbage til min Familie, hvilken Tilladelse jeg erholdt, hvorpaa jeg begav mig til Aalborg og derfra med Pakkeposten uden Betaling afgik som Passageer til Kjøbenhavn, hvor jeg paa Vesterbro tilligemed min Familie boede i Rolighed hos min Ungdomsven og Skolekammerat Doct. med. Hendrick Rosted¹⁾, der forhen havde været Bergmedicus paa Kongsberg og nu levede af sine Midler, hvilken ædle Ven efter det engelske Bombardement paa Kjøbenhavn og derpaa afsluttede Convention opsøgte min Kone og Datter med Tjenestepige, der vare Brandlidte og Husvilde og jeg paa Reise flere Uger fraværende i Norge, tog dem Alle hjem med sig, og gav mig med Familie i 3die Etage fri Bopæl i hans eiende Gaard, indtil min Kone og Datter efter min Afreise til Drammen som Postmester, flyttede til Helsingør. Denne sjeldne og uforglemmelige Vens Minde vil evigen blive velsignet af mig og mine.

I Aaret 1809 først i December Maaned, efter at Freden i Jønkøping var sluttet imellem Sverrig og Danmark, blev jeg af Generalpostdirectionen beordret til at reisè til Helsingborg for herfra til Svinesund, Grændsen imellem Sverrig og Norge, at contrahere paany med Vedkommende om de norske Brevposters Befordring, der som forhen meldt under Krigen ophørte, men nu igjen fra næste Aars Begyndelse skulle passere igjennem Sverrig.

I Aaret 1810 efter min Hjemkomst fra sidstmeldte Reise blev jeg fra 1ste Januar ifølge den imellem Sverrig og Danmark i Jønkøping afsluttede Fredstraktat ansat som const. dansk Postkommissær i Helsingborg med Behold af mine Vartpenge 350 Rdl. og et Tillæg af 2 Rdl. svensk Banco dagligen som Diætpenge.

I Aaret 1810 fra 1ste Juli blev jeg efter Ansøgning allernaadigst beskikket til Postmester i Drammen i Norge, hvorover jeg sidst i Juni forlod Helsingborg og reiste til mit nye Bestemelsessted, hvor jeg tiltraadte Postmester Embedet formeldte Dato med 300 Rdl. aarlig Gage og et personligt Tillæg af 150 Rdl., hvortil efter min Anmodning Generalpostdirectionen indstillede mig, og som Hs. Maj. allernaadigt approberede, fordi jeg som Postexpressefører havde haft langt større Indkomster, og fordi Postmester-

¹⁾ Hundrup: Drr med. No 152, Lengnick: Fam. Rosted, Daae: Norske Bygdesagn 2. Udg. I 206 og 208 Note 1.

embedet i Drammen var et af de besværligste i begge Riger, da Postexpeditionen fandt Sted paa flere Nætter og Dage i Ugen.

Da Pengevæsenet forandredes i Danmark og Norge, saavidt erindres i Aaret 1813, blev det personlige Tillæg af 150 Rd. Courant nedsat omtrent til 30 Rdl. Rigsbank Navneværdi, men i Aaret 1814, da Norge, desværre! ved Kieler Tractaten blev skilt fra Danmark, bestemtes min aarlige Gage uden Tillæg til 300 Rdl. norske Speciedaler i Sedler foruden Embedssportlerne, hvoraf jeg anstændigen kunne leve, saalænge jeg personligen besad Kraft til saagodt som ene Nat og Dag at foretage mine Embedsforretninger. Dog maa jeg tilstaa, at da jeg var yndet og agtet saavel af Byens Handlende som af Embedsmænd paa Landet, med hvilke jeg stod i Forbindelse, viiste disse sig meget erkjendtlige imod mig for den Tjenstberedvillighed, som jeg til alle Tider, naar det var muligt, beviste dem.

I Aaret 1814 i November Maaned blev jeg af den norske Regjering anmodet om at organisere en Postgang fra Christiania over Kongsvinger til Stockholm, i hvilken Anledning, saavel som for at conferere med den svenske Overpostdirection om Alt, som angik det norske Postvæsens Forbindelse med det Svenske, begav jeg mig paa Reisen til Stockholm, hvor jeg forblev i 3 Uger, indtil det mig givne Hverv var fuldbyrdet, hvorefter jeg begav mig paa Tilbagereisen fra Stockholm og ankom 2. Juledag til Christiania, hvor jeg skriftligen indberettede den norske Regjering Resultatet af min Reise, hvormed denne var saa vel tilfreds, at man tilbød mig et Gratiale, hvilket jeg frabad mig med den Yttring: at Regjeringens Tilfredshed var min kjæreste Belønning.

I Aaret 1828¹⁾ ansogte jeg formedelst Øiensvaghed, Gigt og

¹⁾ Fra Opholdet i Drammen fortælles under »Hændelser og Uheld« følgende Optrin: I Aaret 1817 overraskedes jeg i den dybeste Sovn Kl. henimod 12 paa den store Bededags Aften af en Ildebrand i min Naboes tildeels under Bygning staaende Gaard, hvilken Brand efter faae Øieblikke antændte Taget paa Postgaarden, til min Bekvemmelighed og fri Bopæl af de Handlende for omtrent 1 Aar siden opbygget og af mig taget i Besiddelse, skjøndt Uldhusene manglede ved min Indflytning, saaat jeg, efterat Byens Politimester havde sprængt mit Kontoirs Dør for at opvække mig, i største Hast dog med Fatning først reddede min Postkasse, indeholdende 14 á 15000 Rd. Speciesedler, dernæst mine Postprotocoller og flere Contrabøger samt nogle enkelte smaa Ting, der blev nedlagte i en af mig derefter tilbunden Sæk, hvorefter jeg iførte mig en gammel Frakke og Beenklæder samt et Par Uldstrømper i en Sindsforvirring, som Folkets Raab om, at Taget var nær ved at falde over mit Hoved, ei fik Tid til at redde flere Ting end de, som vare i ovennævnte Sæk, altsaa kastede

Krampe Afsked i Naade med Pension, hvilket saavel Buskeruds Amt, hvorunder Drammen henhørte, som og den norske Regjering paa det gunstigste anbefalede Hs. Maj. Kong Carl Johan, der ei alene lod mig tilstille Afsked i Naade fra 1. Januar 1829, men og tilstod mig en aarlig Pension af 366 Speciedalere 80 β i Sedler.

I Aaret 1831 omtrent i Mai Maaned erholdt jeg fra den norske Regjerings Revisions Departement Generalqvittering for de sidste aflagte Regnskaber og strax derpaa fra Finants-Departementet tilbageleveret det Cautionsbeviis som Vedkommende havde afgivet for de mig betroede Oppebørsler.

Det al gode Forsyn være evigen lovet og takket for dets miskundelige og naadige Varetægt paa min slibrige Livets Bane, saa at jeg uden ængstelig Bekymring kan imødesee den tiltagende Alderdom og med Sinds Rolighed omsider nedstige i Graven, det sidst forventede Gode af alt i det jordiske Liv¹⁾.

jeg denne ud paa Gaden igjennem et aabent Vindue i mit Sovekammer og sprang selv strax derefter igjennem samme Vindue uden Hat og Støvler, hvorefter jeg blev min Opvarter vaer igjennem det aabenstaaende Vindue og raabte til ham, at han skulle igjennem dette kaste et Par Støvler samt mine Sengeklæder ud til mig, hvilket og skeete. Efterat jeg havde forsynet mine vaade Fødder med de udkastede Støvler, blev jeg i en hoist veemodig Tilstand staaende i en Afstand med mit blottede Hoved paa Gaden og efter et Qvarteers Forløb var, desværre! Øienvidne til Postgaardens totale Ødelæggelse lige til Grunden af den mægtige og rasende Ild. Ved denne Brand tabte jeg, foruden de Pengeopofrelser, som jeg havde paa Udhusenes Opbyggelse, alle mine skønne Møbler med en Mængde Gangklæder og Linned samt en kostbar og stor Bogsamling foruden mine Sommer og Vinter Voiturer med dertil Hørende af Saller m. m. samt flere Dousin af gode og kostbare Vine, kort sagt, alt hvad der hørte til en complet Husholdning. Mine 2de Postbudde, der boede i Postgaarden hos mig, havde tilfældigviis reddet en Kuffert, der stod i en Gang, hvori var indpakket enkelte Tiug, som vare ubetydelige; og af de reddede Dynere og Lagener, der hørte til min Seng, blev en Dyne og et Lagen bortstjaalet. For at gjøre Savnet af det hoist nødvendige mindre føleligt for mig sendte enkelte af Venner og Veninder hver især noget, ja endog Penge, og tilbød mig Bøpæl og Kost uden Betaling, hvilken venskabelige Deeltagelse afpressede mig mange Taknemmeligheds Taarer. — Naar Saaret er lægt er Svien glemt, — og dermed Punktum. (Denne Ildbrand omtales ogsaa i Oberst Nic. Tidemands Optegnelser ved C. J. Anker S. 169).

¹⁾ Josias Daniel Schmidt hensov bliid og roelig i Drammen 1840 ²⁴/₁₂ Kl. 2 Fmd. i sit 77 Aar. — C. A. S.